

Rúth Hálová

Tohle jsem já ve dvou letech.

Mé nejranější vzpomínky se týkají stromů – ležím v kočárku a dívám se do jejich korun. Osoba, která kočárek tlačí, je moje milá babička Marie. Už jako velmi malou mě fascinovala příroda. Jako malá jsem nechtěla chodit spát. Měla jsem totiž pocit, že život je příliš zajímavý na to, abych ho prospala. Ze stejného důvodu jsem později nechtěla ani číst – život je přece příliš cenný na to, abych ho promarnila čtením! Milovala jsem život a milovala jsem barvy. Velice mě trápilo pomyšlení, že někdo nevidí svět v jeho barevnosti. Pro mě totiž i každá číslice a samohláska měla svou barvu.